

Caieu (PI 5)(ALDC, IX, 2009. *Caieu* [PI 5])

La segona persona del plural del present d'indicatiu del verb *caure* (< CADĒRE) en llat. era CADĒTIS, origen del cat. ant. *caets* (< *cadets [cf. *caiets* 87, 94, *caiet* 100], amb *-d-* > [z], *ca[z]eu* 7, manlleu a l'oc.), esdevingut *caeu*, forma pròpia del val. i sud del cat. nord-occ., per pèrdua de la [ð] (< -D-), i que ha sofert diversos canvis: *caieu*, de la major part del Principat, per inserció de l'antihiàtica [j], potser per atracció de *caic* (var. *quieu* 9, per reducció de [əj] > [i], com *viró* < *veiró*, *grielles* < *graielles*, etc.; cf. Veny, 2005 b: 161); *caueu*, del ross., amb [w] epentètica afavorida per *cau*, *caus*, forma canviada esporàdicament en *cagiueu* 108, amb *-g-* antihiàtica, i, al cat. septentrional de transició, en *caveu* (*ca[β]eu*), per intercanvi de [w] > [β], origen també de l'imperfet *cavia* 'queia' (Adam, 2006). D'altra banda, *caigueu*, de parlars septentrionals i bona part del val., és resultat d'una analogia amb *caic*,

caiga, etc., i el bal. *queis* (pron. [kəjs], [kejs] 72, 75, 83, [kejs] 76) és analògic de *deis* (< *deits*, cf. mapa 1488), que va arrossegar altres formes verbals com *esteis* 'esteu', *seis* 'seieu', etc.

Cal notar l'ús pronominal de *us caeu* 131, *us caiets* 87, *tos caiets* 94, *tos caiet* 100, de localitats contigües a l'arag. Un enfocament cronològic situa *caiets* i *caeu* en la fase més antiga, seguida dels més tardans *caueu*, *caieu*, *caveu* i *queis*. *Caieu* és forma normativa des del DOrt, 1917; la GIEC (pàg. 286), a més, inclou *caeu* i *queis* entre "Altres variants" del val. i bal. respectivament, que la PEOLC *Morfologia* (pàg. 36) reserva per a l'àmbit restringit, a més de *caieu*, d'àmbit general, i considera *caigueu* forma no recomanable.

